

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

ומה שפחה כנענית וכו' זו שביאתה מאבילתה בתרומה אינו דין שבכספה מאבילתה. וא"ת וימא יצמה תוכיח שביאתה מאבילתה ואין כספה מאבילתה אף אני אביא ארוסה ויש לומר דהאי ק"ו אינו כ"א גלוי מלתא צעלמא דארוסה מקרי קנין כספו כמו שפחה הלכך לא שייך למיפך יוכיח ע"ל דליכא למימר יצמה תוכיח דאיכא למיפך מה ליצמה שכן אינה נקנית בכסף תאמר צאשה שנקנית בכסף דין הוא שתכל בתרומה על ידי כסף: **מה שפחה כנענית שאין ביאתה מאבילתה.** מהאי ק"ו ליכא למילף שמהא אשה נקנית בכסף וצטרי^א דאיכא למיפך מה לשפחה כנענית שכן יוצאה בכסף^ב כדפריך לעיל^ג גזי אמה העזביה אבל לעינן אבילת תרומה לא שייך למיפך הכי: **זו שביאתה מאבילתה אינו דין שבכספה מאבילתה.** וא"ת וימא דיו אסוף דינא כלומר מאיזה כח אמה צא ללמוד כסף מכה ציאה דיו ציאה ולא יאכלי אלא אחר חופה ודוגמתה צ"ב דצ"ק (דף כה) וי"ל הכא צברי כרבי טרפון דאמר לא אמרין דיו היכא דמיפך ק"ו ואי אמרת הכא דיו מיפך ק"ו ורבינו שמשון מקוץ מירך דלא אמרין דיו אלא היכא דצעי למימר דין חדש כגון התם דאמר קרן צריה חזי נוק ואמה צא ללמוד ג"ש מק"ו דשן ורגל אכל הכא דרמננא אמר קנין כסף אוכל ואין אנו צאין ללמוד מן הק"ו אלא מהו קנין כסף: **רבינא אמר מדאורייתא מיפשט פשיטא דאב"ה פ"י ורבינא צא לעולם אימא לך דציאה אירוסין עושה ודקאמרת מאי שנה הכא דפשיטא ליה ומאי שנה הכא דמספקא ליה^ד צדאורייתא פשיטא דלכלה בין ציאה בין בכסף^ה והא דשנא ליה לאוסרה בתרומה מדרבנן ומדרבנן היה ריב"ז דן ק"ו דציאה פשיטא ליה דלכלה אפילו מדרבנן ללא שייך ליה חשש סימפון משום דאין אדם שותה כוס אלא אם כן צדקו ומק"ו רואה לדון דכסף נמי ליכא למחשש לסימפון כדמפרש בגמרא: **זו שביאתה מאבילתה בתרומה.** פ"ה דביישא פשיטא דכ"ע מודו דלא חיישין לסימפון דאין אדם שותה כוס אלא א"כ צדקו וידע וקבל עליו וקשה מה שפירש בקונ"ט דאייירי צנישאת דהא לא צא רבינא ליישב אלא דאירוסין עושה ויש ליישב דה"ק כי היכי דביישא פשיטא ליה דלכלה דכ"ע מודו דאין אדם שותה כוס אלא א"כ צדקו הי"ג אינו צא עליה אלא א"כ צדקו ואין אדם עושה צעילתו צעילת זנות^ו והר"ס פירש דה"ק מה שפחה כנענית שאין ביאתה מאבילתה בתרומה אפילו מן התורה כספה מאבילתה אפילו מדרבנן זו שביאתה מאבילתה מן המורה אינו דין כספה מאבילתה אפילו מדרבנן ומיירי שפיר ציאה שלא ע"י חופה: **עד****

לעמא משכז סחטון עליון. שעושה צועלה מושכז ומשכז אפי' עשר מצעות אבל לא להיות אב הטומאה לטמא אדם וכלים כמשכבה של נדה ענמה אלא לטמא אולתין ומשקין כעליונו של צד וכן מפרש לה במס' נדה (דף ע"ג): **אבל פחותה מצת שלש שנים אינה מטומאה את צועלה אלא טומאת ערב כנוגע צעלמא: ישיאם לכהן.** קס"ד שנכנסה לחופה לנישואין אוכלת בתרומה אבל פחותה מצת ג' שנים אין חופתה מאבילתה לפי שאינה צמ עונשין: **אי הני נישואין.** האי ממקדשת צביאה דתנא צרישא אי לכהן הו אורכלת בתרומה: **שאין ציאה מאבילתה.** אם צא עליה כהן ולא קנשה בכסף אינה אוכלת דבעינן קנין כספו וקדושין נמי לא תפסי צבי שמה מקודשת לו צביאתה שפיר היא כחמור עם הדומה לחמור^א: **כספה מאבילתה.** דכתיב (ויקרא כב) קנין כספו הוא יאכל צו: **זו שביאה מאבילתה.** קס"ד השתא דציאה עושה נישואין כדמפרש ואזיל וישיא פשיטא ליה דלכלה דנפקא ליה בצפרי מכל צד צד ציתך יאכל ארומ^ב והך דבן צב גזי התם תני לה: **יכי דמי.** דיליף כסף מציאה אי נימא ציאה שלאחר חופה ויליף מיניה כסף שהניסה אחר כך לחופה: **צרוייהו אכלה.** ומאי אכל מה אעשה דקאמרי: **אלא צביאה שע"י חופה.** וקא יליף מיניה כסף שלא על ידי חופה היכי יליף לה מיניה הכא תרמי והכא חדא: **מאי שנה.** ציאה דפשיטא ליה: **ומאי שנה.** כסף דמספקא ליה: **ואפילו ע"י חופה.** דהא לאו צת נישואין היא: **משום דעולא.** דאמרין צריש פירקין (דף ה) שמה ימוגו לה כוס צביא אביה ומשקה לחמה ולאחמיה: **לא שייך צקנינה.** אחר שנתן הכסף אין הקנין חסר כלום: **הכא שייך צקנינה.** דאחמי מומסקרה מסירה לחופה לענין ליורשה וליטמא לה: **רבינא אמר.** מהכא ליכא למיפשט דנישואין עושה דהא אפילו אירוסין עושה אכלה מדאורייתא וכסף נמי מדאורייתא אכלה: **ומדרבנן הוא דשנא ליה.** הא דשנא ליה לאוסרה בתרומה מדרבנן הוא דאסר לה: **משום סימפון.** שמה ימצא צה מוס ומנאלו קידושין טעות: **סימפון** כל דבר המבטל דבר קרוי סימפון שלו כגון שזכר הו סימפון של שטר צשנים אוחזין (צ"מ ב) וכלן קורא סימפון דבר המבטל את הקידושין או את המקח של עבד: **אי אמה דביישא מודה דלא חיישין לסימפון דאין אדם שותה כוס אלא אם כן צדקו^א וידע וקבל עליו: אכל מה אעשה כו'. ולקמיה פריך מאי צייניהו הוילי וסוף סוף לא אכלה: **עד****

ציאה ציאה (סנהדרין טו). והיא פטורה מפני שהיא קטנה ולא צת עונשין (נדה טד). **ראם בא עליה אחר מן הפסולין.** כגון חלל נהין וממור או אלמנה לכהן גדול (יבמות יג). **ועבד ועבד כוכבים (נדה טז) ובסנהדרין טז ושם כותי.** פסלה. **מתרומת בית אביה (יבמות יג).** אם היא צת הן כהן כהנא (שם סח) מנין להגות ליה ישראלית שצא עליהן כי מ"ל כי מהיה לאיש וזי כיון שנבעלה לפסול לה פסלה (נדה טז) ורבינו סנהדרין טז). **דהא ציאה ציאה (סנהדרין טז).** ולא חיישת לסמפון. לשון סמפון הוא ציטול. כגון שזכר המבטל שטר קרוי סמפון. ומוט צאשה או צבהמה המבקש קרוי סמפון. והכא גזיר בה שמה ימצא בה מוס ומנאלו קדושין טעות ובעלים ומנאלו שאלהה זרה בתרומה (בבבבבות יג).

א ספרי פירש קח פיק' קח, **ב** כמותו מ: **ג** לעיל **ה**, **א** נכמת: **ז** אי משום דעולא אי משום סמפון. **ז** עינין לקמן יא ע"א חוד"ה עד שמתקן שהיה גירסא **ח** נכמות עה ע"ב **ט** ומהאי טעמא **י** גס שטר ליכא למדון כדציאה מפורש לעיל בחומ"ס **יא** ד"ה ומנין שאף בשטר. **יב** ד' ע"ב, **יג** (כ"ש"ש) **יד** ע"ב, **טו** חופה, **טז** ונל"ל מדאורייתא פשיטא וכו' בתרומה היינו מדרבנן, **טז** ובימות קו ע"א.

מוסף רש"י

למא משכז סחטון כעליון. במסכת נדה מפרש לה שיהא סחטון של צועל נדה כעליונו ומשקין ואין מטמא אדם וכלים סחטון של נדה עומת שיהא קרוי מדרס ואם הטומאה (יבמות יג). שהנוגל נדה מטמא משכז סחטון משום אשכז אפילו לא נגע בו כעליונו של צד, הכי מפורש במסכת אורח חיים שם כמותו של נדה (נדה טז) שאין משכזי של צועל נדה חמור כמשכז מדרס ומשכז צו שנעשית אב הטומאה לעולם אדם וכלים, דכתיב בהו וכל אשר יגע במשכבה, אלא הכי הוא כעליונו של צד, כגד שצ"ח על גבי אה, שאינו אלא ראשון לטומאה ואינו מטמא אדם וכלים אלא אולתין ומשקין, ומקראי יליפין לה התם (סנהדרין טז): **אבל פחותה מצת שלש שנים עליה כדמורה אינו כנוגע נדה אלא כנוגע נדה ואין משכזי מטמא אפילו אולתין ומשקין אפילו נגע בו, דנוגע נדה אינו אלא ראשון לטומאה ואינו מטמא כלים ואפילו נגע, וכ"ש דאיתו מטמא משכז בלא נגיעה (שם טז).** **ראם בשאח לבדו.** על ידי קידושין צביאה ואמרו רבנן אין האשה אוכלת בתרומה עד שמתקן לחופה זו אם נכנסה לחופה אוכלת, אבל פחותה מכן אפילו נכנסה לחופה אינה אוכלת, אפי' גדולה כיון שנכנסה לחופה אפי' שלא נבעלה אוכלת, אלא לאו צביאה מילא מילתא אלא בחופה, מיהו ראויה לציאה בענין וכל שאין לה ציאה אין לה חופה (שם). **אבל פחותה מצת שלש שנים עליה אהד מכל עריות שבתורה.** כגון צביאה או ממה (נדה טז). **מומתין על ידה.** אם מחייבי מיתות הן דהא

אם ספרי פירש קח פיק' קח, ב כמותו מ: ג לעיל ה, א נכמת: ז אי משום דעולא אי משום סמפון. ז עינין לקמן יא ע"א חוד"ה עד שמתקן שהיה גירסא ח נכמות עה ע"ב ט ומהאי טעמא י גס שטר ליכא למדון כדציאה מפורש לעיל בחומ"ס יא ד"ה ומנין שאף בשטר. יב ד' ע"ב, יג (כ"ש"ש) יד ע"ב, טו חופה, טז ונל"ל מדאורייתא פשיטא וכו' בתרומה היינו מדרבנן, טז ובימות קו ע"א.

ציאה ציאה (סנהדרין טו). והיא פטורה מפני שהיא קטנה ולא צת עונשין (נדה טד). ראם בא עליה אחר מן הפסולין. כגון חלל נהין וממור או אלמנה לכהן גדול (יבמות יג). ועבד ועבד כוכבים (נדה טז) ובסנהדרין טז ושם כותי. פסלה. מתרומת בית אביה (יבמות יג). אם היא צת הן כהן כהנא (שם סח) מנין להגות ליה ישראלית שצא עליהן כי מ"ל כי מהיה לאיש וזי כיון שנבעלה לפסול לה פסלה (נדה טז) ורבינו סנהדרין טז). דהא ציאה ציאה (סנהדרין טז). ולא חיישת לסמפון. לשון סמפון הוא ציטול. כגון שזכר המבטל שטר קרוי סמפון. ומוט צאשה או צבהמה המבקש קרוי סמפון. והכא גזיר בה שמה ימצא בה מוס ומנאלו קדושין טעות ובעלים ומנאלו שאלהה זרה בתרומה (בבבבבות יג).